

pärrast mõisa külvi oma põldu kohhendas, ikka ommeti vihma nuhtluse alla sai, sest kuiw aeg olli lühhike. Se on se asia sellestus. Kas sul nüd parrem selletus? Agga siin ajo - ladik ni tühhi näiks ollewat, kui tühhi ma.

Andres mõtles kül tük aega járrele, küsitas kariwu ja nuuskas nii — pärrast agga ütles: noh wöib siis ka olla.

Tühja ma nime sain kuulda ja küssin kohhe: „Meie maal nüd paljo tühjast maast lorriskasse; mis küllamees siin kül vast mõtled?”

Külla - mees ütles: „tühhi ma on, kui ta nimi, tühhi ja paljas, ja se lorrin ja parrin, mis muido temast siin maal tehhakse, on se kõige tühjem tühhi jut.”

Kõrtsimees Andres oma wanäa wisti wanguas pead ja rapputas kariwu ja ütles: „tühhi kõik!”

Meie sure älega akkasime naerma, nüd tema jone - sõna parrajas kohhas olli. Agga tema wõerale õigust sellega ei tahtnud anda, ja kui agga meie naerust mahti sai, ütles ta: „egga ma tühja maad tühjaks ei sõima, aina siin juttu; saab igga páw nüd paljogi tühjast maast kuulda ja allati tedda kidekasse; mis sa siis tedda laidad, ehk sa oma filmadega tühja maad näggid?”

Wõeras vastas: „Se ep se assi on! Kõige enam inimesed asjast lorrisevad, mis nad ilmasgi ei olle näind, ja üks ruinal ussub teist. Ma isse ollen paar aastaid tühjal maal olnud ja ollen tedda suuvisel ja talve ajal näind. Irm peale tulleb, kui mele tulleetan. Kui ta ni sõvitaw olleks, kudda tedda rahwas kida wad, kül siis ammogi inimesi olleks sinna ellama läind.

Wené rigis on tühje maid paljogi, surel kaugel Siberis ja Siberi ligidal; ka liggemal Europa jao wené rigis, musta merre pool.

Kui sa tühja ma piri peale astud, akkab so siidda kohkama. Ni kaugel, kui so silma näggemeine ullaatab, mitte middagi asia eggia ellast ja ei näe: üks suur laan laiutab ennast so silminão ees iggale pole; seal ei olle puud seal ei olle mágge, kõik ükslaine lagge lood, mõnes kohhas agga liwa künkakessed tulest kokko puhhutud. Kui irm sind taggasü ei aja ehk kui te ots sul teisel pool lane on, ehk olgo sul lanes middagi otsimist, siis wöid sa kül sadda ja mitto sadda wersta eddas minna, ei näe sa muud middagi, kui ülle pea taewast ja jalgade al kuiwa maad, mis mõne närvsnud rohhuga siin ja seal nattuke fatteritud on. Arwaste piissuke ellajas üllese üppab, imestab silmapilf inimest nähhes ja jooskeb ennast ärrapeitma ma - augukese sisse. Inimese inge sa seal ei leia, kui agga pirete kaldal;